

synspunkt. Men selv om det er ekstremt, er jeg også helt på det rene med, at det lange, seje træk i modsætning hertil givetvis er det mest besværlige såvel som upopulære, men det kan bare ikke være et argument i sig selv for ikke at trække i arbejdstøjet og gøre det rigtige.

Spørgsmålet om etablering af fixerum eller ej er dybest set også et spørgsmål om, hvorvidt vi vil lukke øjnene for en lovgivning, som vi alle er enige om, nemlig at narkotikabesiddelse er ulovligt, og derfor handler spørgsmålet om etablering af fixerum eller ej dybest set også om, hvad det er for et ambitionsniveau, vi fremadrettet vil lægge i vores narkotikapolitik i forhold til kampen mod narko.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at tænke tilbage på, at det ikke er mere end et par måneder siden, at formanden for Gymnasieskolernes Rektorforening var ude at påpege, at problemet med stoffer nu er så omfattende på landets uddannelsesinstitutioner, at han opfordrede forældrene til selv at narkoteste deres børn derhjemme. Når jeg så samtidig står med dagens beslutningsforslag her i hånden, er det bare, jeg spørger mig selv, hvordan vi seriøst kan signalere over for unge mennesker, at det, vi dagligt forsøger at bekæmpe, og som vi dagligt forsøger at fortælle unge mennesker at de for alt i verden skal holde sig langt fra, ønsker vi alligevel at skabe et helle for i praksis.

Fixerum er ikke bare udtryk for en glidebane i forhold til det signal, som vi forsøger at sende til unge mennesker, fixerum er også udtryk for en glidebane i retning af en legaliseringspolitik, for bærende for tanken om fixerum er jo, at hensynet til skadesreduktion må have absolut forrang, men problemet er jo blot, at en helt konsekvent forfølgelse af dette hensyn kolliderer med det, der er kernen i den danske narkotikapolitik, nemlig imødegåelsen af al ikkemedicinsk og ikkevidenskabelig anvendelse af narkotika.

Med en beslutning om etablering af fixerum vil man derfor uvægerligt komme til at lukke op for en fundamental omdefinering af narkotikapolitikken i Danmark, og det er set med Venstres øjne hovedproblemet i det beslutningsforslag, vi behandler i dag.

Når det så er sagt, vil jeg også gerne benytte lejligheden til at afvise oppositionens ustandselige henvisninger til, at der rundtom i landene er etableret fixerum alle steder, fordi oppositionen har en interesse i at forsøge at efterlade det fejlagtige indtryk, at vi i Danmark står alene tilbage uden fixerum. Mig bekendt er der, som ministe-

ren også allerede har været inde på, ikke åbnet op for fixerum i 23 af EU's 27 medlemslande. Hertil kommer, at FN's narkotikakontrolorgan flere gange og senest i marts måned i år klart har tilkendegivet, at etableringen af fixerum er i modstrid med FN's narkotikakonventioner. Hvis man så sammenligner de oplysninger med antallet af lande, der har tiltrådt FN's narkotikakonventioner, får man jo reelt et indtryk af, hvor begrænset udbredelsen af og erfaringerne med fixerum faktisk er. Ca. 180 lande har tiltrådt konventionerne, og kun i 8 lande er der altså etableret fixerum. De tal mener jeg taler for sig selv og kan dermed heller ikke være et argument i sig selv.

Jeg skal på baggrund af de faldne bemærkninger meddele, at Venstre fortsat ikke kan støtte, at vi skaber et helle for noget ulovligt, sådan at vi pludselig legaliserer det, som vi ellers til daglig kalder kriminelt, og som vi forsøger at bekæmpe og forebygge. Vi vælger det lange, svære, men seje træk, og Venstre kan således ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 15:39

Formanden:

Tak. Så er der korte bemærkninger, og det er først fra fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 15:39

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg kan så forstå, at der tidligere har været medlemmer af Venstres folketingsgruppe, som er faldet for ikke at tage det her lange seje træk, men har taget den hurtige smutvej, som ordføreren nævner. Jeg kan nævne Venstres opstillede kandidat til europaparlamentsvalget, Jens Rohde, der jo flere gange har udtalt sig positivt omkring oprettelsen af fixerum. Men lad nu det ligge.

Jeg er jo en af de folk, som bor på Vesterbro, og som har oplevet, hvordan det er dels at samle kanyler sammen i opgangen, dels at falde over mennesker, som har fixet og er ude af stand til at flytte sig, er ude af stand til at tage vare på sig selv i det øjeblik, og som man faktisk kan være i tvivl om, hvorvidt de i virkeligheden er levende eller døde på det tidspunkt. Det gør et stort indtryk, ikke fordi det sådan er til besvær i dagligdagen, ikke fordi kanyler er farlige, og det også er irriterende at opleve, når man er mor til to, men fordi det er uværdigt.

Jeg vil derfor godt høre, om ordføreren ikke godt vil arbejde for, at det internationale Røde Kors også går ind og anbefaler, at man nogle gange må se gennem fingre med, hvad der kan være ret, og hvad der kan være forkert, når vi ta-